

Thomas Patrick Mulvihill werd geboren op 5 september 1920. Hij was de zoon van Ierse ouders: Daniel Morgan Mulvihill (1870-1943) en zijn vrouw Margaret Alice Moore (1878-1937). Ze hadden een boerderij in de buurt van het landelijke Ashdad, in Renfrew County, Oost-Ontario.

Daniel en Margaret hadden 9 kinderen: Martin, John, James, Leo, Margaret, William, Aileen, Howard en Thomas (Tommy). Thomas was de jongste van de 9 kinderen.

Thomas behaalde het toelatingsexamen voor hoger onderwijs op de St Joseph 'separate' school in het dichtbijgelegen Calabogie. Toen zijn moeder in 1937 op 59-jarige leeftijd stierf, ging Thomas van school af om zijn broers te helpen bij het werk op de boerderij in Ashdad.

De Mulvihill's waren rooms-katholiek, ze bezochten de H. Bloedkerk in Calabogie en de kerk in Mount St. Patrick.

Voordat Thomas zich aanmeldde voor het Canadese leger, werkte hij als mijnwerker bij de 'Upper Canada Gold Mine' in Kirkland Lake, waar zijn vader – na diens pensionering- was gaan wonen.

Thomas' neef, Bill Bates, zoon van de oudste zuster van zijn vader, vertelt hoe vastbesloten Tommy was om zich bij het leger aan te melden en naar de oorlog te gaan:

“Mijn moeder vertelde me dat oom Tommy in Kirkland Lake had geprobeerd bij het leger te komen. De eerste keer werd hij geweigerd vanwege zijn slechte gehoor, de tweede keer om zijn slechte ogen. In 1943 probeerde hij het voor een derde keer, dit keer bij het militaire wervingsbureau in Toronto en werd hij aangenomen.”

Het was waar: het medisch onderzoek dat op 5 februari 1943 in Kirkland Lake had plaatsgevonden, toonde aan dat Tommy al vanaf zijn twaalfde doof was aan zijn rechteroor. Het medisch rapport in de 'service files' van Thomas vermeldt verder dat hij 1.83 m. lang was en 85 kilo woog. In mei en augustus werd hij nog eens onderzocht en werd zijn 'A1'-medische status bevestigd.

Tommy Mulvihill meldde zich op 16 februari 1943 in Toronto aan bij het Canadese Leger, twee dagen nadat zijn vader, Daniel Mulvihill, was gestorven in het huis van zijn dochter Aileen Teeple, in Kirkland Lake in Noord-Ontario.

Tommy kreeg zijn basistraining in Brantford en Camp Borden, Ontario. Zes maanden later werd hij ingescheept naar Engeland, waar hij op 1 september 1943 aankwam. Op 16 december werd hij bij een infanterieregiment ingedeeld, het 'Royal Regiment of Canada'. Zoals zovelen van de 14.000 Canadese soldaten in Engeland, begon ook voor soldaat Mulvihill de maandenlange speciale training voor 'D-day', de grote geallieerde invasie van het door de nazi's bezette vasteland van Europa.

Nadat de geallieerde bruggenhoofden in Normandië waren veiliggesteld, werden er meer troepen en voorraden naar Frankrijk gestuurd. Op 6 juli 1944 kwam het eerste bataljon van het 'Royal Regiment' aan op Juno Beach. Tommy Mulvihill was een van hen.

Een week later raakte hij zwaar gewond in de Slag om Normandië. Het veld-medisch rapport vermeldt dat hij getroffen was door een mortiergranaat, met een wond in zijn schedel als gevolg. Ook leed hij aan uitputting. Op 23 augustus keerde Tommy terug bij zijn regiment. De maand erna werd hij voorgedragen voor de rang van waarnemend korporaal. Op 4 december werd dit bekrachtigd, en op 17 januari 1945 werd hij waarnemend sergeant.

Op 14 april 1945 sneuvelde sgt. Tommy Mulvihill, in de strijd om Groningen in het noordoosten van Nederland. De 2^e Canadese Infanterie Brigade deed hierbij een grootscheepse aanval op dit Duitse bolwerk.

De details van zijn dood zijn helder opgeschreven door majoor T.R. Wilcox, officier van het 'Royal Regiment '. Hij schreef op 17 april een brief aan Aileen Teeple, de zus van Tommy:

"Tijdens een van de voortdurende straatgevechten werd sgt. Mulvihill in het hoofd geschoten door een Duitse scherpschutter , waarbij hij onmiddellijk gedood werd.

Hij werd op minder dan 20 meter van mij gedood, en ik ben blij te kunnen zeggen dat de Duitser die hem neerschoot vijf minuten later zèlf gedood werd."

Een aangrijpend aspect van het verhaal was, wat majoor Wilcox schreef over het bergen van het lichaam van Sgt. Mulvihill: "zijn lichaam lag een paar uur op de plek waar hij was gedood, bedekt door een deken. Toen we het lichaam kwamen ophalen, zagen we dat Nederlandse burgers het hadden bedekt met prachtige bloemen die zij meegenomen hadden uit hun huizen, hoewel de gevechten in de straten nog aan de gang waren."

Majoor Wilcox noemde sgt. Mulvihill "een erg moedige man en een geweldige sergeant, die sterk leiderschap had laten zien als pelotonscommandant van het 'Royal Regiment' . De hele compagnie is bedroefd om het verlies. Alleen de tijd zal uw (Aileen's) verdriet helen, maar u weet dat hij stierf voor een zaak waar hij in geloofde en die wij als goed en juist bestempelen" , aldus majoor Wilcox.

Een oudere broer van Tommy, soldaat William Mulvihill, die ook in de oorlog vocht, was ('Bren')-schutter bij het 'Royal Hamilton Light Infantry Regiment'. Hij was gewond geraakt tijdens gevechten in 1945 en was herstellende in Londen toen het nieuws over Tommy's dood hem bereikte.

Soldaat William Mulvihill werd later geëerd met een 'Eervolle Vermelding voor moedige en befaamde diensten'. Zo'n toegekende eer heeft de goedkeuring van de Engelse koning George VI.

Na de bevrijding van Nederland erkende Koningin Wilhelmina de vele moedige daden en leiderschap van de Canadese soldaten, die de Duitsers hadden bevochten die sinds 1940 het land hadden bezet. Haar Koninklijk Besluit van 8 december 1945 beloonde 455 Canadezen met hoge onderscheidingen.

Lance-sergeant Thomas Patrick Mulvihill werd postuum onderscheiden met de Bronzen Leeuw. De onderscheiding was aanbevolen door

luitenant-kolonel R.M. Lendrum, bevelhebber van het Eerste Bataljon van het 'Royal Regiment of Canada'.

In het rapport staat: "Vroeg in de ochtend van 14 april 1945 had lance-sergeant Mulvihill de leiding over een peloton van het 'Royal Regiment of Canada' in de aanval op Groningen. De vijand had aanvalsposten ingericht, waarbij de Duitsers gebruikmaakten van 20mm 'flak'wapens, machinegeweren en sub-machinegeweren.

Het geweervuur wat van deze posten kwam was zeer hevig, en sergeant Mulvihill vocht zich met grote moeite twee huizenblokken naar voren. Op twee momenten dreigde het automatisch vuur het aanvallende peloton te stoppen, maar officier Mulvihill wist door het goede voorbeeld te geven en moedig leiderschap te tonen, zijn manschappen ertoe te brengen door te vechten tot het doel was bereikt."

Het rapport van het 'Royal Regiment' eindigt als volgt: "Helaas werd sergeant Mulvihill op het moment van het uiteindelijke succes van de actie van dichtbij neergeschoten en gedood. Zonder zijn inspirerende moed en zijn negeren van persoonlijke veiligheid tijdens het voortzetten van de aanval, zou het peloton geen overwinning hebben behaald, en zou er afbreuk zijn gedaan aan het aanvalspan van de compagnie.

Toen de Canadezen Groningen hadden bevrijd, werden de gevallen begraven op een tijdelijke begraafplaats in Assen. Na de oorlog werd het lichaam van sergeant Thomas Mulvihill overgebracht naar de Canadese Militaire Begraafplaats in Holten, waar hij rust in plot 10, rij E, graf 9. Op zijn grafsteen staat: "Moge zijn ziel rusten in vrede."

De Canadese overheid eerde hem postuum met de 'Defence Medal'; de 'War Medal 1939-1945'; de '1939-45 Star'; de 'France-Germany Star' en de 'Canadian Volunteer Service Medal' alsook met het 'Memorial Cross'. Ze werden naar zijn zus Aileen Teeple gestuurd. De medaille van de Bronzen Leeuw werd veel later toegekend.

Op 1 mei 1945 werd in de rooms-katholieke H. Bloedkerk in Calabogie een requiemmis voor Thomas Patrick Mulvihill gehouden, die werd bijgewoond door familie, vrienden en buren van de overledene.

**Veterans Affairs Canada, The Canadian Virtual War Memorial.*

**Library Archives Canada, WWII Service Files of War 1939-1947.*

**The Commonwealth War Graves Commission, Casualty Files.*

**De brief van majoor T.R.Wilcox is ter beschikking gesteld door de neef van Thomas Mulvihill, Bill Bates, uit Devon, Alberta. Hij is de zoon van Margaret Mulvihill.*

**De foto van sgt. Mulvihill in uniform is ter beschikking gesteld door een andere neef van Thomas, en diens vrouw, Donald en Elizabeth Teeple, uit Niagara-on-the-Lake, Ontario. Hij is de zoon van Aileen Teeple.*

** De citaten uit het aanbevelingsrapport voor de toekenning van de Bronzen Leeuw zijn ter beschikking gesteld door Joel Stoppels via de WW2Talk-forum website.*